

[Axel Kristensen.]

toft gentager den Agitation, der er ført over hele Landet, at der er handlet urimeligt over for de danske Arbejdere under Krigen, og man taler om og skriver i Bladene, at de ikke har opnaaet en Forøgelse af Lønningerne, der svarer til Prisstigningen, vil jeg deroverfor sige, at Aarsagen til al den Utilfredshed og Mistillid, som findes, ligger i, at Socialdemokratiet ikke har vovet at forklare Arbejderne, at det ikke er et Penge-spørgsmaal, der bestemmer en Befolknings Levofod, men Mængden af Livsgoder — og ingen tør vel nægte, at Mængden af Livsgoder i Danmark er mindre end før Krigen —, at Arbejderne selvfølgelig ikke kan beholde den samme Levofod i en Periode med færre Livsgoder som i en Periode med flere Livsgoder. Man kan vel give dem samme Løn i Tal og regne Prisstigningen ud og give en saa meget højere Løn, men der findes ikke Varer bag den Løn. Derfor maa Priserne stige tilsvarende, og Arbejderne føler sig derefter snydt.

Socialdemokratiet har ikke turdet sige Arbejderne Sandheden om Stillingen, men har villet spille et Dobbeltspil, have den politiske Magt i dette Land og samtidig være Oppositionsparti og skabe Usikkerhed og Utryghed i den danske Arbejderstand, hvad der saa vist ogsaa har kostet dem meget. Hvis jeg var Arbejder og daglig var udsat for den Agitation, som Socialdemokratiet har tilladt sig under Krigen, vilde jeg sige til mig selv: ja, men i Herrens Navn, nu har jeg stemt socialdemokratisk i saa mange Aar, har gjort det socialdemokratiske Parti til det førende politiske Parti og har gjort dets Mænd til Statministre; hvad hjælper det alt sammen, naar jeg trods den politiske Magt bliver snydt og bedraget daglig? Jeg vil derfor stemme paa et andet Parti. Det har Masser af Arbejdere gjort. Jeg mener ikke, at de har handlet klogt, for de, de har stemt paa, er meget ringere.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft talte om, at Forudsætningen for, at der kan skabes Samarbejde og Forstaaelse, er, at man giver Arbejderne større Indseende med Lønforhold og Lønevnen i Erhvervslevet. Det er højst sandsynligt, men det er en gensidig Virkning, der skal til, og man kan ikke, hvor gerne man end vil, med en Stab af Arbejdere, der er opagiteret til Mistro, til at opfatte Arbejdsgiveren som en, der i enhver Situation er deres Modstander, skabe Samarbejde. Forudsætningen er, at Arbejdernes Ledere først tager Mod til sig og siger Sandheden om Stillingen og derved gør det muligt at skabe dette Samarbejde.

Jeg er ganske sikker paa, at der findes elendige Arbejdsgivere. Jeg er ganske sikker paa, at der findes Arbejdsgivere, der behandler deres Folk daarligt; men jeg vil vove at paastaa, at det er Undtagelsen, at der stort set i den danske Arbejdsgiverstand er en meget stor Interesse i at skabe denne Forstaaelse. Man kan ikke i moderne Produktion skabe de Resultater, der skal skabes, uden det bedst mulige Samarbejde. Man kan ikke i Virksomhederne skabe den store Produktion, der skal skabes, med en modvillig og modstridende Arbejderstab, og dette har Socialdemokratiet gennem sin Agitation gjort sit yderste for. De staar sandelig ikke tilbage for nogen.

Jeg vil gerne med Formandens Tilladelse læse et Stykke op af, hvad der stod i „Social-Demokraten“ i Gaar. Man staar altsaa her over for et Forligsmandsforslag, der giver Arbejderne en Lønstigning, der giver den Gruppe, det drejer sig om, en større Lønstigning, end 150 000 Arbejdere frivilligt har taget, og saa omtaler Bladet Arbejdernes og Arbejdsgivernes Stilling til dette Forslag. Det skriver:

„De danske Arbejdere har endnu en Gang vist, at Samfundssind ikke er et tomt Ord for dem.“

Altsaa, det er Samfundssind at stemme for et Lønforslag, der giver dem højere Løn, end 150 000 Arbejdere frivilligt har taget. Videre staar der:

„Arbejdsgiverne derimod har ladet haant om alle Samfundssinteresser. Skønt det i høj Grad drejer sig om Virksomheder, hvis Indehavere har tjent godt i Krigsaarene, har Arbejdsgiverne dog sagt nej til rimelige Indrømmelser. De Henvisninger til Produktionsomkostningerne, hvormed Arbejdsgiverne nu vil tilsløre deres snævert egoistiske Klassepolitik, vil ikke narre nogen. Det Figenblad kan ikke dække Arbejdsgivernes Skyld.“

Altsaa, dette at Arbejdsgiverne efter at have sluttet med 150 000 Arbejdere frivilligt søger at holde den samme Lønlinie, er en Forbrydelse, dette at Arbejderne gaar i Strejke for at gaa ud over denne Linie, det er Samfundssind. Det er en saa ynkelig Maade at optræde paa fra Arbejdsledernes Side, saa at det nok skal give Mistillid, nok skal gøre al Mulighed for Samarbejde vanskelig.

Jeg staar ikke her for at tale Arbejdsgivernes Sag, slet ikke. (Afbrydelse). Nej, det gør jeg ikke, men hvis man ønsker Enighed her i Landet, kan det ikke nytte, at man altid ensidigt fremstiller det, som om Arbejderne er saa ædle, saa ædle, og at en-